Staatsvijand

Iemand gooit een wollen sok naar Corsica. Het was nou eenmaal een gepaste straf. Het Rijk was niet van gister meer; de doodstraf was lang geleden in de ban gedaan. Toch kan het niet zo zijn dat zij die het gezag van Hare Hoogheid ondermijnen binnen landsgrenzen mogen blijven.

Of de sok banden had met subversieve organisaties is nooit bewezen. De aanklagers dachten van wel en de rechters dachten van niet. Het enige dat vaststaat is dat de sok Hare Hoogheid, met opzet, in het openbaar voor schut heeft gezet.

Op een donkere en gure dag achter in november vierde de keizerin haar verjaardag voor het volk. Groot feest! De dag begon al vroeg met een plechtigheid in het paleis waar het de gewoonte was dat alle aanwezigen, zowel de vorstin als haar gasten, een rokkostuum droegen. Een overblijfsel uit de tijd van de koningen, daarom durfde niemand aan de ceremonie te morrelen. Dit werd gevolgd door een ontbijt met de twaalf baronnen, de meest hoogstaande adel – al wist niemand wie die lui waren of wat ze deden.

Rond elven mocht de hoogst geplaatste baron een speech geven ten beëindiging van het ontbijt en gelijk hierna ontsnapte de keizerin naar haar privévertrek. Ze ontdeed zich vlug van haar rokkostuum, hees haarzelf in degelijke kleding en trok hierover een lange mantel jas aan – geen erg modieus ding, maar de verfijnde gladheid van de stof en de strakke taille wisten het toch stijlvol te maken. Bovendien behoort een vorstin boven de grillen van de mode te staan.

De keizerin had helemaal geen belang bij het volgende onderdeel. Van een tot zes zou zij samen met de ministers door de hoofdstad van het Rijk slenteren om een allerlei aan kleinburgerlijke versjes te beluisteren van een allerlei aan kinderkoren. Allen getogen ze van iets ergers dan wansmaak – geen enkele smaak! Is dit haar volk? Laffe wijsjes en versjes? Het liefste had ze de allerbeste componisten uit het oosten gehaald en de allerbeste dichters uit het zuiden, maar haar ministers wilden daar niets van weten. Af en toe duwde ze haar kraag omhoog om zich te weren tegen de volkstaferelen.

Het was tijdens deze optocht dat het incident plaatsvond. Alhoewel... – incident? Neen; het was een misdaad. De rechtbank heeft dat zo vastgesteld. De keizerin luisterde naar het junior barbierenkoor toen plotseling een paard op haar afstormde! De minister van internationale vriendschappen sprong moedig voor de keizerin. De minister van correctieve zaken schreeuwde naar twee agenten een bevel het paard te arresteren (later bleek dat het een politiepaard betrof). Het barbierenkoor wist een bijzonder melodische zucht van schrik te zingen.

De keizerin zette een stap achteruit om het paard te laten passeren. Crisis afgewend.

De schrik leek net voorbij toen bleek dat Hare Hoogheid in de modder was gestapt! De minister van taalverzorging en de minister van scheikundige affaires tilden haar op. Een winkelier die de tragedie zag gebeuren snelde met een paar nieuwe laarzen naar de minister van geluidsbeheer, die bezig was de besmeurde laarzen uit te trekken.

De sokken verschenen. Een gat – in haar linker sok.

Pogingen tot verdoezeling mislukten. Ministers vielen flauw. Het was voor het volk duidelijk te zien: de keizerin droeg een sok met gat! Daaruit stak haar grote teen. Een lelijk ding, zo eerlijk moet de verteller nou eenmaal zijn. Net te dik en veel eelt. De nagel was niet goed geknipt en men kon zelfs een zwart randje spotten!

Agenten van de geheime dienst omsingelden haar om het beeld te blokkeren terwijl een generaal aansnelde om de sok te arresteren. Het proces vond dezelfde dag nog plaats, achter gesloten deuren.

Uitspraak? Schuldig. Straf? Verbanning. U weet waarheen.

De keizerin deed de rest van de dag haar kraag niet meer naar beneden.